

Sygn. akt XVII AmE 80/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Sajur – Kordula

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) (...) (...) z dnia 14 lutego 2011 r.

o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej

I. uchyla zaskarżoną decyzję,

II. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 477 (czteryście siedemdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt: XVII AmE 80/11

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lutego 2011 r. nr (...) (...) (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmówił zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej ustalonej przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

Prezes oparł decyzję na następujących ustaleniach i rozważaniach.

Pismem z dnia 18 października 2010 r. przedsiębiorstwo energetyczne złożyło wniosek o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej dla odbiorców grup taryfowych G na rok 2011. Wniosek ten został następnie uzupełniony pismami z dnia 8 listopada 2010 r., 24 listopada 2010 r., 9 grudnia 2010 r. oraz z dnia 19 stycznia 2011 r.

Do planowanych kosztów przedsiębiorstwo zaliczyło m. in. koszty wynikające z zakupu energii elektrycznej oraz praw majątkowych po cenach zdecydowanie przewyższających ceny uznane przez Prezesa URE za uzasadnione. W szczególności do kalkulacji taryfy przedsiębiorstwo przyjęło koszty w nieuzasadnionej wysokości, które wynikały z przyjęcia:

1. łącznej ceny zakupu energii elektrycznej na potrzeby jej sprzedaży odbiorcom grupy G w wysokości 204, 90 zł/MWh (wobec postulowanej przez Prezesa URE ceny 193 zł/MWh);

2. jednostkowego kosztu zakupu praw majątkowych ze świadectw pochodzenia energii wytworzonej w odnawialnych źródłach energii elektrycznej w wysokości 274, 65 zł/MWh (wobec postulowanego przez Prezesa URE jednostkowego kosztu w wysokości 262, 03 zł/MWh);
3. jednostkowego kosztu zakupu praw majątkowych ze świadectw pochodzenia energii wytworzonej w jednostkach kogeneracji opalanych paliwami gazowymi lub o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej źródła poniżej 1 MW w wysokości 127,15 zł/MWh (wobec postulowanego przez Prezesa URE jednostkowego kosztu w wysokości 121, 43 zł/MWh);
4. jednostkowego kosztu zakupu praw majątkowych ze świadectw pochodzenia energii wytworzonej w innych jednostkach kogeneracji w wysokości 29, 58 zł/MWh (wobec postulowanego przez Prezesa URE jednostkowego kosztu w wysokości 28, 25 zł/MWh)
5. kosztów zakupu praw majątkowych dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji, o których mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne pomimo braku rozporządzenia wykonawczego regulującego zakres obowiązku zakupu tych prawa majątkowych.

Nadto w ocenie Prezesa URE koszt praw majątkowych kogeneracji metanowej nie powinien w ogóle zostać uwzględniony w kalkulacji cen energii elektrycznej ze względu na ww. brak przepisów wykonawczych.

Ustalając uzasadniony poziom ceny zakupu energii elektrycznej na potrzeby grupy taryfowej G Prezes uwzględnił oczekiwany przez przedsiębiorstwa wzrostowy trend cen energii elektrycznej, mając na uwadze konieczność równoważenia interesów odbiorców i przedsiębiorstw. Uwzględnienie w taryfach przedsiębiorstw sprzedających energię elektryczną na potrzeby grup taryfowych G ceny 193 zł/MWh – w ocenie Prezesa URE - pozwala przedsiębiorstwom wytwórczym uzyskać na rynku hurtowym ceny pokrywające bieżące koszty wytwarzania energii elektrycznej. Z kolei uznając za uzasadniony koszt praw majątkowych Prezes URE miał na uwadze nie tylko poziom cen, jakie kształtują się na rynku transakcji sesyjnych na Towarowej Giełdzie Energii, lecz również ceny z tzw. transakcji pozasesyjnych. W koszcie tym został również uwzględniony prognozowany poziom opłaty zastępczej i możliwość uzyskania zwrotu przez przedsiębiorstwo akcyzy od energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii. Przyjęcie w kalkulacji taryfy oczekiwanego przez przedsiębiorstwo kosztu praw majątkowych w wysokości 274, 65 zł/MWh powodowałoby, iż miałby on tylko nieznacznie niższą wartość od ogłoszonej przez Prezesa URE na 2011 rok opłaty zastępczej. Ponadto, prognozowana cena praw majątkowych przyjęta przez przedsiębiorstwo jest wyższa o prawie 5% od średniego poziomu cen praw majątkowych uprawniających do zwrotu akcyzy, jaki został osiągnięty na TGE w 2010 r.

Prezes URE wskazał również, że średnia cena praw majątkowych do świadectw pochodzenia będących potwierdzeniem wytworzenia energii elektrycznej w źródłach kogeneracyjnych odnotowana na Rynku Praw Majątkowych w okresie styczeń – listopad 2010 r. wyniosła 20, 95 zł/MWh czyli była niższa od ceny 28, 25 zł/MWh uznanej za uzasadnioną przez Prezesa URE.

Przedsiębiorstwo zawarło w kalkulacji koszt zakupu praw majątkowych ze świadectw pochodzenia energii wytworzonej w jednostkach kogeneracji opalanych paliwami gazowymi lub o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej źródła poniżej 1 MW w wysokości 127, 15 zł/ MWh. Prezes URE uznał za uzasadnioną cenę w wysokości 121, 43 zł/MWh określoną przy założeniu, że: a) 90% ustawowego obowiązku w wymiarze ilościowym pokryte zostanie poprzez zakup praw majątkowych ze świadectw pochodzenia na poziomie 95% opłat zastępczych, b) 10% obowiązku, o którym mowa powyżej pokryte zostanie poprzez zakup praw majątkowych ze świadectw pochodzenia poziomie opłat zastępczych. Taki sposób określenia ceny stosowany jest dla całego podsektora przedsiębiorstw obrotu obsługujących odbiorców z grup G przyłączonych do sieci operatorów sieci dystrybucyjnej w dłuższym okresie, wobec tego nie znajduje uzasadnienia przyjęcie innego rozwiązania, zastosowanego wyłącznie dla przedsiębiorstwa.

Nadto przedsiębiorstwo przyjęło marżę w wysokości 2, 60 zł/MWh, co skutkuje tym, iż przychód z tego tytułu proponowany przez przedsiębiorstwo jest znacząco wyższy, niż uznany przez Prezesa URE za uzasadniony, wyliczony w oparciu o marżę w wysokości 1 zł/MWh i przyjęty w taryfach przedsiębiorstw obsługujących odbiorców z grup G przyłączonych do sieci 5 operatorów sieci dystrybucyjnej.

W uzasadnieniu decyzji podniesiono również, iż zgodnie z art. 47 ust. 2 ustawy prawo energetyczne Prezes URE odmawia zatwierdzenia taryfy w przypadku stwierdzenia jej niezgodności z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 44-46 ustawy prawo energetyczne. Zdaniem Prezesa Urzędu przedłożona przez Przedsiębiorstwo taryfa została opracowana w sposób sprzeczny z postanowieniami art. 45 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy prawo energetyczne (k. 3 – 5)

W odwołaniu od powyższej decyzji powód (...) S.A. w W. zarzucił naruszenie m. in:

- art. 45 ust. 1 pkt 1 i 3 w związku z art. 47 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne w związku z § 10 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2007 roku w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną, poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie prowadzące do nieuwzględnienia przez pozwanego kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej powoda w zakresie obrotu energią elektryczną, prowadzące w konsekwencji do odmowy zatwierdzenia przedstawionej przez powoda taryfy;

- art. 21 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne poprzez niezastosowanie i przyjęcie za uzasadnioną marży na poziomie hamującym rozwój konkurencyjności rynku,

- art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne poprzez niezastosowanie i przyjęcie, że na powodzie nie ciąży obowiązek określony w przepisie;

- § 5 ust. 4 ww. rozporządzenia poprzez niewłaściwe zastosowanie, czego skutkiem była bezzasadna odmowa zatwierdzenia taryfy powoda;

- § 15 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 14 sierpnia 2008 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzenia danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii poprzez błędną wykładnię i przyjęcie niewłaściwego poziomu kosztów uzasadnionych praw majątkowych ze świadectw pochodzenia energii wytworzonej w odnawialnych źródłach energii,

- § 10 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 września 2007 r. w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectw pochodzenia z kogeneracji oraz szczegółowego zakresu obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia tych świadectw, uiszczenia opłaty zastępczej i obowiązku potwierdzenia danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji poprzez błędną wykładnię i przyjęcie niewłaściwego poziomu kosztów uzasadnionych praw majątkowych ze świadectw pochodzenia energii wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji,

- art. 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 64 i 22 Konstytucji RP,

a także naruszenie przepisów prawa procesowego m.in., art. 6, 7,9, 11 i 77 oraz art. 104 i 107 k.p.a.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniosł o uchylenie decyzji i umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowego ew. o zmianę decyzji i zatwierdzenie taryfy powoda zgodnie z wnioskiem powoda bądź uchylenie decyzji i przekazanie sprawy pozwanemu do ponownego rozpoznania. (k. 7 – 30)

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniosł o jego oddalenie powielając argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (k. 153 – 159)

W piśmie procesowym z dnia 20 lutego 2013 r. powód podniósł m. in., że powodowa spółka została objęta z dniem 1 lipca 2007 r. zwolnieniem z obowiązku przedstawiania taryf do zatwierdzenia, udzielonym przez Prezesa URE stanowiskiem z dnia 28 czerwca 2001 r. w sprawie zwolnienia przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się wytwarzaniem i obrotem energią elektryczną. W ocenie powoda, zwolnienie spółki z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia oznacza, że wydanie zaskarżonej decyzji odbyło się bez podstawy prawnej, co skutkuje jej nieważnością i winno skutkować umorzeniem postępowania administracyjnego. (k. 213 – 225)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność w zakresie obrotu energią elektryczną na podstawie koncesji z dnia 17 listopada 1998 r. znak (...) z późniejszymi zmianami.

dowód: odpis KRS (...) S.A. w W. (k. 35 – 45 akt adm.)

okoliczność bezsporna

W dniu 28 czerwca 2001 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE) wydał „Stanowisko”, mocą którego z dniem 1 lipca 2001 r. zwolnił przedsiębiorstwa posiadające koncesję na wytwarzanie lub obrót energią elektryczną z obowiązku przedkładania do zatwierdzania taryf dla energii elektrycznej.

dowód: Stanowisko Prezesa Urzędu Regulacji z dnia 29 czerwca 2001 r. (k. 272)

Prezes URE decyzją z dnia 6 grudnia 2012 r. umorzył postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej powodowej spółce w związku z nieprzedłożeniem do zatwierdzenia taryfy na 2008 r. oraz stosowaniem przez powoda cen i taryf, nie przestrzegając obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia.

dowód: decyzja Prezesa URE z dnia 6 grudnia 2012 r. znak (...) (...) (k. 304 – 306)

W tym samym dniu Prezes URE wydał decyzję znak (...) / (...) mocą której umorzył postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorstwu (...) S.A. w W. w związku ze stosowaniem w 2009 r. przez powoda cen i taryf, nie przestrzegając obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia.

dowód: decyzja Prezesa URE z dnia 6 grudnia 2012 r. znak (...) (...) (k. 301 – 303)

Pismem z dnia 18 października 2010 r. przedsiębiorstwo energetyczne złożyło wniosek o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej dla odbiorców grup taryfowych G na rok 2011.

dowód: wniosek o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej (k. 4 – 11 akt adm.)

Po wezwaniu przez Prezesa URE, powód dokonał ostatecznej kalkulacji ww. taryfy, w efekcie czego przyjął: łączną cenę zakupu energii elektrycznej na potrzeby grup taryfowych G w wysokości 204, 90 zł/MWh, jednostkowy koszt zakupu prawa majątkowych z odnawialnych źródeł energii elektrycznej w wysokości 274, 65 zł/MWh, jednostkowy koszt zakupu praw majątkowych ze świadectw pochodzenia energii wytworzonej w jednostkach kogeneracji opalanych paliwami gazowymi lub o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej źródła poniżej 1 MW w wysokości 127, 15 zł/MWh, jednostkowy koszt zakupu praw majątkowych ze świadectw pochodzenia z energii wytworzonej w innych jednostkach kogeneracji w wysokości 29, 58 zł/MWh, jednostkowy poziom marży w wysokości 2, 60 zł/MWh oraz koszty zakupu praw majątkowych dla energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji w jednostkach kogeneracji o których mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne

dowód: pismo powoda z dnia 9 grudnia 2010 r. (k. 147 akt adm.)

wniosek o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej (k. 148 – 157 akt adm.)

W dniu 14 lutego 2011 r. Prezes URE wydał decyzję znak (...) (...) (...) mocą której odmówił powodowi zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej dla odbiorców grupy taryfowej G na rok 2011.

dowód: decyzja Prezesa URE z dnia 14 lutego 2011 r.

Ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Sąd oddalił wnioski powoda: o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków i stron oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego albowiem okoliczności, które miałyby zostać ustalone na podstawie tych dowodów nie miały wpływu na rozstrzygnięcie w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwolanie zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje ustalają taryfy dla paliw gazowych i energii, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE, oraz proponują okres ich obowiązywania. Przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje przedkładają Prezesowi URE taryfy z własnej inicjatywy lub na żądanie Prezesa URE. Natomiast w myśl art. 49 ust 1 ustawy, prezes URE może zwolnić przedsiębiorstwo energetyczne z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia, jeżeli stwierdzi, że działa ono w warunkach konkurencji, albo cofnąć udzielone zwolnienie w przypadku ustania warunków uzasadniających zwolnienie.

Kwestią kluczową dla rozstrzygnięcia sporu było pytanie, czy w niniejszej sprawie powód był zwolniony z obowiązku przedkładania taryf dla odbiorców grupy G do zatwierdzenia. Pozytywna odpowiedź na to pytanie eliminowała konieczność badania merytorycznych zarzutów powoda i zasadności kalkulacji cen ujętych w taryfie powoda.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności ustalone w sprawie nakazują przyjąć, iż powód był w dacie składania wniosku zwolniony z obowiązku przedłożenia taryfy do zatwierdzenia.

Prezes URE zwolnił przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się wytwarzaniem lub obrotem energią elektryczną z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia mocą opublikowanego w Biuletynie URE Stanowiska z dnia 28 czerwca 2001 r. w sprawie zwolnienia przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się wytwarzaniem i obrotem energią elektryczną z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia. W ocenie Sądu Stanowisko to jest prawnie skutecznym, wywołującym skutki prawne, konstytutywnym aktem centralnego organu administracji rządowej. W treści Stanowiska wprost wskazano, że z dniem 1 lipca 2001 r. zwalnia się przedsiębiorstwa posiadające koncesję na wytwarzanie lub obrót energią elektryczną z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia. Omawiane Stanowisko należy rozpatrywać jako akt organu regulacyjnego, który – analizując przesłanki konkurencyjności rynku energii elektrycznej, o których mowa w art. 49 ust. 3 Prawa energetycznego – postanowił, że przedsiębiorstwa obrotu energią elektryczną działają na rynku konkurencyjnym, znosząc w ten sposób regulację w postaci obowiązku przedkładania taryfy. Zauważyć przy tym należy, iż słowo „decyzja” wyrażone w art. 49 ust. 3 Prawa energetycznego nie oznacza decyzji w rozumieniu art. 104 k.p.a. a jedynie „rozpatrzenie” bądź „rozstrzygnięcie”. Skoro w definicji „regulacji” mieszczą się wszystkie działania podejmowane przez organ regulacyjny, to Prezes URE mógł znieść regulację i dokonać uwolnienia rynku energii elektrycznej wszelkimi możliwymi działaniami, w tym rzeczonym Stanowiskiem.

W rezultacie na mocy Stanowiska powód nie był obowiązany po dniu 1 lipca 2001 roku do przedkładania do zatwierdzenia taryf dla swoich odbiorców. Zdaniem Sądu powyższe stanowisko zdaje się również aprobeować sam pozwany, który decyzjami wydanymi w dniu 6 grudnia 2012 r. umorzył postępowania administracyjne prowadzone w przedmiocie wymierzenia kar pieniężnych powodowej spółce z tytułu nieprzedłożenia do zatwierdzenia taryf na lata 2008 i 2009.

Dodać należy, że zaprezentowany powyżej pogląd w kwestii zwolnienia powoda z obowiązku przedkładania taryf mocą ww. Stanowiska Prezesa URE znajduje oparcie również w orzecznictwie sądów polskich. W wyroku z dnia 5 stycznia 2011 r. (III SK 34/10) – wydanym w analogicznym stanie faktycznym i prawnym – Sąd Najwyższy wprost stwierdził, iż na mocy Stanowiska Prezesa URE z dnia 28 czerwca 2001 r. przedsiębiorstwo prowadzące działalność w postaci obrotu energią elektryczną nie było obowiązane do przedkładania do zatwierdzenia taryf dla swoich odbiorców. Podobnie w wyroku z dnia 20 stycznia 2011 r. (III SK 20/10) wydanym w sprawie, w której po stronie powodowej występował ten sam podmiot, co w sprawie niniejszej, (tj. (...) S.A. w W.) Sąd Najwyższy wskazał, iż „należy stwierdzić, że na mocy Stanowiska Prezesa URE z dnia 28 czerwca 2001 r. powodowa spółka nie była obowiązana do przedkładania do zatwierdzenia taryf dla swoich odbiorców, po dniu 1 lipca 2007 r.”.

Tezy orzeczeń Sądu Najwyższego Sąd Okręgowy podziela w całości i przyjmuje za własne.

W toku postępowania pozwany Prezes URE nie kwestionował powyższego stanowiska, wdał się natomiast w spór co do merytorycznej zasadności wysokości cen w taryfie przedłożonej przez powoda. Jednak wobec niekwestionowanych okoliczności w postaci, po pierwsze, prowadzenia przez powoda koncesjonowanej działalności gospodarczej na polu obrotu energią elektryczną, po drugie, wydania przez Prezesa URE władczego aktu administracyjnego zwalniającego ten rodzaj przedsiębiorców z obowiązku przedkładania taryfy do zatwierdzenia, bez dokonywania oceny tych zarzutów należy stwierdzić, że zarzuty powoda pozostają bez wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Zauważyć przy tym należy, iż nie jest trafny pogląd, że postępowanie administracyjne prowadzone w niniejszej sprawie zakończone wydaniem zaskarżonej decyzji było bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a. i winno podlegać umorzeniu, na co wskazywał powód w piśmie procesowym z dnia 20 lutego 2013 r. Należy bowiem podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym i stanowiskiem doktryny, bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego oznacza brak któregoś z elementów stosunku materialnoprawnego sprawiającego, iż nie można załatwić sprawy przez rozstrzygnięcie jej co do istoty (np. ostatnio wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 września 2010 roku, II OSK 1393/09). Ponadto, w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 listopada 1995 roku, III ARN 50/95 (OSNAPiUS 1996 nr 11, poz. 150) Sąd Najwyższy podkreślił, że ze względu na ustrojową zasadę prawa strony do merytorycznego rozpatrzenia jej żądania w postępowaniu administracyjnym i prawa do rozstrzygnięcia sprawy decyzją art. 105 § 1 k.p.a. nie może być interpretowany rozszerzająco. Przepis ten ma bowiem zastosowanie tylko w tych sytuacjach, w których w świetle prawa materialnego i ustalonego stanu faktycznego brak jest sprawy administracyjnej mogącej być przedmiotem postępowania. Oznacza to, że postępowanie administracyjne, inaczej niż postępowanie cywilne, staje się bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a. tylko wtedy, gdy brak jest sprawy administracyjnej, która może być załatwiona decyzją, nie zaś wtedy, gdy wydanie decyzji staje się zbędne. W niniejszej sprawie nie było podstaw do umorzenia postępowania administracyjnego zakończonego zaskarżoną decyzją, ponieważ istniała sprawa administracyjna (zwolnienia z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia art. 47 Prawa energetycznego), podmiot tego zwolnienia (powodowa spółka), ustawowo upoważniony organ administracji publicznej (Prezes URE) i podstawa prawna decyzji o zwolnieniu (art. 49 ust. 1 Prawa energetycznego). Nie budzi natomiast wątpliwości, że zaskarżona decyzja zawiera rozstrzygnięcie w sprawie, która dotyczyła zatwierdzenia taryfy, z przedkładania której powód był zwolniony stanowiskiem Prezesa URE z dnia 28 czerwca 2001 roku. W konsekwencji istnieją przesłanki do stwierdzenia nieważności takiej decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. Uznając zatem, że zaskarżona decyzja została wydana w warunkach określonych w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. należało dojść do wniosku, że prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji powinno być uchylenie zaskarżonej decyzji.

W związku z powyższą argumentacją Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479 indeks 53 § 2 k.p.c., uchylił zaskarżoną przez powoda w niniejszej sprawie decyzję z racji braku podstaw do jej wydania przez Prezesa URE.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.) zasądzając na rzecz powoda od pozwanego, który przegrał proces w całości, kwotę 477 zł. Na

kwotę tę złożyły się: opłata od odwołania w kwocie 100 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 360 zł oraz opłata skarbową w kwocie 17 zł.

SSO Magdalena Sajur – Kordula